

Arrest

nr. 299 241 van 21 december 2023
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 18 september 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 3 augustus 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 19 september 2023 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 27 november 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 5 december 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 17 februari 2023 een aanvraag in voor het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn vader die de Portugese nationaliteit heeft.

Op 3 augustus 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 17 augustus 2023. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag

van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 17.02.2023 werd ingediend door:

Naam: R. (...)
Voorna(a)m(en): S. (...)
Nationaliteit: Nepal
Geboortedatum: (...) 2001
Geboorteplaats: (...)
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn vader, R. (...) D. (...) K. (...) (RN: (...)) van Portugese nationaliteit, in toepassing van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)'

Aangezien betrokkene ouder is dan 21 jaar, zal hij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat hij ten laste is van de ascendent in functie van wie hij het verblijfsrecht vraagt, in casu zijn Portugese vader. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine alvorens naar België te komen en tot op het moment van de aanvraag gezinshereniging.

Volgende documenten worden door betrokkene voorgelegd ter staving van het ten laste zijn van zijn Portugese vader:

- een verklaring op eer op naam van I. (...) P. (...) R. (...) P. (...) (vermeende broer van referentiepersoon, hoewel geen verwantschapsdocument voorgelegd dus niet op zijn feitelijke te controleren) waarin hij verklaart dat betrokkene, zijn neef, bij hem op adres woonde tijdens zijn bezoek aan Portugal, dat hij de zorg nam over zijn neef tijdens de période 11.08.2022 - 20.01.2023, dat betrokkenes vader hem geld overschreef omdat betrokkene niet werkte en geen persoonlijke bankrekening had.
- 2 geldoverschrijvingen via Moneytrans:
- op 04.01.2023 722 euro ten gunste van P. (...) R. (...)
- op 19.01.2023 900 euro ten gunste van C. (...) M. (...) T. (...)

Wat betreft de verklaring van I. (...) P. (...) R. (...) P. (...), dient deze verklaring als een verklaring op eer te worden beschouwd waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Het kan niet op zijn feitelijke of waarachtigheid worden getoetst. Dit blijkt eens te meer nu volgens de verklaring van I. (...) P. (...) de referentiepersoon aan hem geld overmaakte, doch uit het bijgevoegde document blijkt dat het geld van referentiepersoon toekwam aan andere personen, zijnde P. (...) R. (...) en C. (...) M. (...) T. (...). Het is niet duidelijk wie deze personen zijn, bij gebrek aan enige verwantschapsdocumenten. De verklaring vindt zodoende geen steun in het bijgevoegde overzicht van geldtransacties.

Voor zover de verklaring van I. (...) P. (...) toch aangenomen moet worden, dus dat de geldtransacties toch toekwamen aan hem en dat de verwantschap tussen betrokkene, I. (...) P. (...) en referentiepersoon aangenomen moet worden, blijkt uit de verklaring alvast dat betrokkene onder de zorg stond van zijn Portugese oom. Van een behoeftige situatie blijkt voor betrokkene zodoende geen sprake. Betrokkene blijkt voldoende omkaderd voor zijn basisbehoeften. Bovendien, de vermeende afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en de referentiepersoon wordt betwist op basis van frequentie van de geldtransacties. Hoewel in totaal de referentiepersoon een relatief omvangrijk bedrag overmaakte op een korte tijdsperiode, is het bezwaarlijk te stellen dat een erg beperkt aantal geldverzendingen, nl. twee, voldoende zijn om op structurele wijze in het levensonderhoud te voorzien. Er werd pas ruim 1 maand voor de aanvraag gezinshereniging geld overgemaakt naar betrokkene/zijn oom. Dit is te beperkt om te kunnen worden aanvaard. Voor januari 2023 lijkt betrokkene geen enkele ondersteuning te hebben ontvangen van zijn

vader. Dit is een teken aan de wand dat betrokkene over andere bestaansmiddelen diende te beschikken, of dat andere personen voor zijn levensonderhoud instonden zoals bv. overeenkomstig de verklaring zijn oom en niet de referentiepersoon. Het gegeven dat betrokkene, voor zover de geldtransacties weldegelijk voor betrokkene bedoeld waren, tot tweemaal toe een geldsom ontving van zijn vader, kan evenzeer kaderen in het overmaken van schenkingen of bedragen om de reis naar België te bekostigen, dan omdat men afhankelijk is van zijn vader die in het buitenland verblijft. Het is niet automatisch zo omdat men geld ontvangt van een ouder die in het buitenland verblijft, men daadwerkelijk aangewezen is op dat geld om in de basisbehoeften te voorzien. Er kan ten slotte ook op worden gewezen dat betrokkene pas recentelijk aangekomen was in de Schengenzone, nl. op 12.08.2022 (cfr. uitreistempel Nepal dd. 11.08.2022; inreisstempel in het Nepalees paspoort dd. 12.08.2022). Van betrokkenes situatie van in zijn land van origine werd niets voorgelegd, noch blijkt enige ondersteuning van de referentiepersoon naar betrokkene toe, wat evenzeer een teken aan de wand is dat betrokkene over andere bestaansmiddelen diende te beschikken. Bijgevolg toont betrokkene niet afdoende aan dat hij aangewezen was op ondersteuning van de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Er worden geen attesten van het OCMW voorgelegd waaruit blijkt betrokkene en referentiepersoon al dan niet financiële steun ontvangen; noch werd aangetoond dat de referentiepersoon voldoende financiële draagkracht heeft om betrokkene ook heden in België ten laste te kunnen nemen.

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging ten laste was van de referentiepersoon. Immers, hij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn in het land van herkomst of origine, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Het gegeven dat betrokkene sedert 17.02.2023 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet nog steeds geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het materiële motiveringsbeginsel. Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“II.1.1. De verwerende partij meent dat de verzoekende partij niet bewezen heeft ten laste te zijn van zijn Portugese vader, quod non, zie infra.

De verwerende partij meent dat de geldstortingen die de verzoekende partij van zijn vader via zijn oom ontving in Portugal onvoldoende bewijskrachtig zijn en meent dat de verzoekende partij ook in gebreke blijft te bewijzen dat zij in Nepal degelijk nog ten laste was van haar vader:

(...)

Wat zijn de feiten? Verzoekende partij was nog geen 21 jaar oud toen zij in Portugal aankwam. Zij kwam immers aan op 12 augustus 2022 en verjaart op 21 september. Zij werd aldus vermoed ten laste te zijn op het moment van haar aankomst in de Schengenzone (Portugal) – zie artikel 2, 2, c) van de RICHTLIJN 2004/38/EG VAN HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG.

De verzoekende partij diende dus helemaal niets voor te leggen omtrent haar situatie in het land van origine. Zij werd onweerlegbaar vermoed ten laste te zijn.

Zie ook RvV nr. 181 327 dd. 26 januari 2017:

Deze redengeving vindt alleszins geen steun in artikel 40bis, §2, 3° van de vreemdelingenwet, dat in casu van toepassing is. Deze bepaling voorziet immers een leeftijdsgrens van 21 jaar, en niet van 18 jaar, als relevant criterium inzake de bijkomende voorwaarde dat de bloederwant in neergaande lijn moet aantonen “ten laste” te zijn van de referentiepersoon.

Hoewel de verweerder op zich kan worden gevolgd in zijn verweer dat het niet kennelijk onredelijk is om inzake de voorwaarde van het “ten laste zijn” te vereisen dat aangetoond wordt dat de bloedverwant in neergaande lijn in het land van herkomst en voorafgaand aan de komst naar België ten laste is van de referentiepersoon, dient er op te worden gewezen dat deze voorwaarde van “ten laste zijn” zoals bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet niet geldt voor bloedverwanten in neergaande lijn beneden de 21 jaar.

Er kunnen aldus geen bewijzen gevraagd worden aangaande het ten laste zijn in Nepal.

Dit werd ook reeds bevestigd door de Raad (Rvv nr. 211 725 dd. 26 oktober 2018):

Ten overvloede blijkt dat het Hof van Justitie in de zaak Rahman, waarnaar verweerder in de nota ook verwijst, meer bepaald in punt 31 met uitdrukkelijke verwijzing naar de punten 91, 92 en 98 van de conclusies van de advocaat – generaal stelt dat “het bedoelde “land van herkomst” in geval van een staatsburger van een derde land die verklaart “ten laste” van een burger van de Unie te zijn, de staat is waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen.” In het uitdrukkelijk door het Hof van Justitie aangehaalde en onderschreven punt 91 van de conclusies van advocaat-generaal Bot stelde deze uitdrukkelijk dat met het “land van herkomst” zowel lidstaten als derde landen worden bedoeld.

II.1.2. Uiteraard stelt zich nog de vraag of er dan wel bewijzen kunnen worden gevraagd over het ten laste zijn in Portugal.

Voor de volledigheid, de verzoekende partij kreeg aldaar een verblijfskaart o.b.v. bovenvermelde richtlijn (zie ook administratief dossier verwerende partij):

(...)

De verzoekende partij werd 21 jaar op 21 september 2022. Op 6 januari 2023 werd bovenvermelde Portugese kaart uitgereikt (waarbij dus ook het ten laste zijn van de verzoekende partij aanvaard werd door de Portugese overheid), op 17 februari 2023 verzocht de verzoekende partij in België om gezinshereniging met zijn vader, waarbij de verwerende partij tot een andere conclusie meende te moeten komen.

Artikel 40bis, §2, 3° VW luidt als volgt:

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

De periode in Portugal is dus bijzonder kort geweest (8 augustus 2022 tot 17 februari 2023, waarvan een stuk van de tijd als 20-jarige). Op 6 januari 2023 heeft de Portugese overheid nog de afhankelijkheid aanvaard door het uitreiken van de verblijfskaart o.b.v. de gezinsherenigingsrichtlijn.

De verwerende partij meent bovendien zelf dat deze periode (te) kort was, reden waarom zij meent bewijzen nodig te hebben van de behoefte in Nepal (weliswaar ten onrechte want de verzoekende partij was nog géén 21 jaar toen zij uit Nepal vertrok). Het zou dan ook niet redelijk zijn om op basis van deze korte periode te besluiten dat de verzoekende partij niet afhankelijk was van haar vader.

In de mate dat de extreem korte periode in Portugal wel uitermate relevant zou zijn, kan niet worden ontkend dat er met betrekking tot de periode van januari 2023 tot 17 februari 2023 worden twee serieuze geldoverschrijvingen voorgelegd. De verwerende partij weigert enerzijds deze te aanvaarden (o.v. het feit dat ze de begeleidende verklaring op eer te gesolliciteerd vindt en de verwantschapsbanden niet bewezen vindt, hoewel dit laatste weinig relevant is), anderzijds werpt zij ook de hypothese op dat de verklaring op eer wel correct is:

(...)

Verzoekende partij kan deze passage niet volgen. Als men aanneemt dat zij effectief financieel ondersteund werd door haar vader, terwijl zij bij haar oom verbleef, dan kan toch niet ontkend worden dat zij ten laste was van haar vader? Zij was immers meerderjarig, het is niet zo dat haar oom één of andere voogdij over haar uitoefende. Het loutere feit dat hij z'n neefje opving doet geen afbreuk aan het feit dat de verzoekende partij door haar vader financieel ondersteund werd.

II.1.3. Aldus werden artikel 40bis, §2, 3° Vreemdelingenwet evenals het zorgvuldigheidsbeginsel en het beginsel van de materiële motiveringsverplichting manifest geschonden."

3.2 De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (cf. RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (cf. RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het deugdelijk karakter van de motivering moet worden beoordeeld aan de hand van een toetsing van de uitgedrukte motieven van de beslissing aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen. De bestreden beslissing is genomen met toepassing van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, hetgeen luidt als volgt:

"§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd : (...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;"

Artikel 52, §2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) luidt als volgt:

“§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken :

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° [de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.]”

Uit de samenlezing van artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet en artikel 52, §2 van het Vreemdelingenbesluit blijkt dat verzoeker op het ogenblik van de aanvraag dient aan te tonen aan de voorwaarden van artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet te voldoen. Verzoeker, die 21 jaar oud was op het moment dat hij zijn aanvraag indiende, moest bijgevolg aantonen *“te hunnen laste”* te zijn, met andere woorden ten laste van de referentiepersoon, *in casu* zijn Portugese vader.

Wat betreft de afhankelijkheid tegenover de referentiepersoon, voert verzoeker aan dat verweerder geen bewijzen mag vragen aangaande het ten laste zijn in Nepal aangezien hij nog geen 21 jaar oud was op het moment dat hij Nepal verliet. Verweerder motiveert in de bestreden beslissing inderdaad: *“Van betrokkenes situatie van in zijn land van origine werd niets voorgelegd, noch blijkt enige ondersteuning van de referentiepersoon naar betrokkene toe, wat evenzeer een teken aan de wand is dat betrokkene over andere bestaansmiddelen diende te beschikken. Bijgevolg toont betrokkene niet afdoende aan dat hij aangewezen was op ondersteuning van de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine”*.

De geboortedatum van verzoeker, noch het moment van zijn aankomst in Portugal worden door de partijen betwist. Het staat dus vast dat verzoeker inderdaad nog geen 21 jaar oud was op het moment dat hij zijn land van origine, Nepal, verliet. De bepalingen van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet zijn duidelijk: de bloedverwant in neergaande lijn beneden 21 jaar hoeft niet ten laste te zijn van de referentiepersoon. Dit artikel heeft het duidelijk over *“de bloedverwanten in neergaande lijn (...) beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn”*. Uit het woord ‘of’ blijkt dat het niet om cumulatieve voorwaarden gaat maar eerder om een limitatieve opsomming. Hieruit volgt dat voor de bloedverwanten in neergaande lijn de voorwaarde van het ten laste zijn niet geldt indien zij minder dan 21 jaar oud zijn. Aangezien verzoeker op het moment van zijn aanvraag gezinshereniging 21 jaar oud was, kon verweerder *in casu* wel vereisen dat hij aantoont ten laste te zijn van de referentiepersoon, doch niet voor de periode waarin hij onbetwist nog geen 21 jaar oud was, met name in Nepal. Er anders over oordelen zou immers inhouden dat ook de vereiste van het ten laste zijn wordt toegepast voor bloedverwanten in neergaande lijn beneden de leeftijd van 21 jaar.

Dit neemt echter niet weg dat de bestreden beslissing nog een ander determinerend motief bevat, met name dat niet is aangetoond dat verzoeker ten laste was van de referentiepersoon in Portugal vanaf het moment dat hij de leeftijd van 21 jaar had bereikt. Het staat niet ter discussie dat verzoeker dient aan te tonen dat hij ten laste was van de referentiepersoon vanaf het moment dat hij de leeftijd van 21 jaar heeft bereikt, tot aan het moment dat hij de aanvraag gezinshereniging indient, *in casu* 17 februari 2023. Dit betekent dat hij dient aan te tonen dat hij materieel wordt ondersteund door de referentiepersoon, die een burger is van de Unie en in België verblijft, omdat hij niet in zijn eigen basisbehoeften kan voorzien. Dergelijke afhankelijkheid dient reeds te bestaan voorafgaand aan het indienen van de aanvraag gezinshereniging. Evenmin wordt betwist dat verzoeker zijn land van origine verliet op 20-jarige leeftijd om naar Portugal te verhuizen. Uit het administratief dossier blijkt dat toen verzoeker een aanvraag tot gezinshereniging indiende in België, hij de leeftijd van 21 jaar reeds had bereikt. Dit wil logischerwijze zeggen dat hij ergens tussen zijn aankomst in Portugal en zijn aankomst in België de leeftijd van 21 jaar heeft bereikt. Dit impliceert dat verzoeker vanaf dat moment dient aan te tonen ten laste te zijn van de referentiepersoon.

Verweerder motiveert in de bestreden beslissing dat verzoeker een verklaring op eer van zijn vermeende oom heeft voorgelegd, alsook twee geldoverschrijvingen via Moneytrans van respectievelijk 4 januari 2023 en 19 januari 2023. Verzoekers oom verklaart dat zijn neef, de betrokkene, bij hem op zijn adres woonde in Portugal en dat hij de zorg voor zijn neef opnam van 11 augustus 2022, het moment van aankomst in de Unie, tot 20 januari 2023. Hij stelt tevens dat verzoekers vader, de referentiepersoon, aan hem geld overmaakte omdat verzoeker zelf geen bankrekening had. Tenslotte merkt verweerder op dat de twee

geldoverschrijvingen telkens aan derden toekwamen, waarvan niet is geweten wat hun verwantschap met verzoeker is.

In eerste instantie motiveert verweerder dat de verklaring van verzoekers vermeende oom slechts een verklaring op eer betreft waarvan de waarachtigheid of feitelijkheid niet kan worden nagegaan. In de hypothese dat deze verklaringen toch voor waar moeten worden aangenomen, stelt verweerder dat hieruit hoogstens kan worden afgeleid dat verzoeker onder de zorg stond van zijn Portugese oom. Verder wordt de afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en de referentiepersoon betwist op basis van de frequentie van de geldoverschrijvingen. Er liggen slechts twee geldoverschrijvingen voor, hetgeen te beperkt is om te stellen dat de referentiepersoon daarmee op structurele wijze in het levensonderhoud van verzoeker voorziet. Daarnaast werd maar één maand voor de aanvraag gezinshereniging geld overgemaakt. Voor januari 2023 lijkt verzoeker geen enkele ondersteuning te hebben ontvangen van de referentiepersoon. Verweerder besluit dan ook dat niet is aangetoond dat verzoeker voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging reeds ten laste was van zijn vader, de referentiepersoon.

Verzoeker brengt hier tegenin dat zijn verblijf in Portugal bijzonder kort was, waardoor het onredelijk is om op basis van deze korte periode te besluiten dat hij niet afhankelijk was van zijn vader. Daarnaast benadrukt hij dat er voor de periode januari 2023 – februari 2023 twee grote geldoverschrijvingen voorliggen. Verweerder kan volgens verzoeker dan ook niet ontkennen dat hij ten laste is van de referentiepersoon. Wat betreft de opvang van verzoeker door zijn oom in Portugal, stelt hij dat zijn oom niet de voogdij over hem uitoefende en dat het enkele feit dat hij door zijn oom werd opgevangen, geen afbreuk doet aan de afhankelijkheidsrelatie met zijn vader. Tenslotte wijst verzoeker tevens op het feit dat hij door de Portugese autoriteiten op 6 januari 2023 in het bezit werd gesteld van een verblijfskaart op basis van gezinshereniging.

De Raad bemerkt dat verzoeker de leeftijd van 21 jaar heeft bereikt in september 2022. Dit wordt niet betwist. Wanneer verzoeker op 17 februari 2023 een aanvraag gezinshereniging indient, kan aldus redelijkerwijs van hem worden verwacht dat hij concrete bewijsstukken voorlegt die aantonen dat hij sinds september 2022 tot aan het moment van de aanvraag ten laste was van de referentiepersoon. *In casu* betreft het een periode van ongeveer vijf maanden. Het betoog dat dit een extreem korte periode zou zijn, doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Verweerder merkt terecht op dat er slechts twee geldoverschrijvingen voorliggen, die beiden zijn uitgevoerd in januari 2023. Voor de periode september 2022 – december 2022 liggen geen bewijzen voor. Daarenboven merkt verweerder op dat deze geldoverschrijvingen toekomen aan derden waarvan hun verwantschap met verzoeker niet gekend is. Uit deze geldoverschrijvingen kan niet worden afgeleid dat zij effectief afkomstig zijn van de referentiepersoon en bestemd zijn voor verzoeker. Verzoeker voert geen concreet verweer aan ten opzichte van het motief dat tussen september 2022 en januari 2023 geen geldoverschrijvingen, noch enig ander bewijs van materiële of financiële bijstand voorliggen. Evenmin slaagt hij erin het motief dat met een dergelijk beperkt aantal geldoverschrijvingen geen afhankelijkheidsrelatie wordt aangetoond, te ontkrachten.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of het materiële motiveringsbeginsel of van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het enige middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend drieëntwintig door:

N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN